

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 februarie 2021

XXXXX

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu și de către inculpatul Caliniuc Ion împreună cu avocatul Avornic Gheorghe, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 august 2019 și sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 03 august 2018, în cauza penală în privința lui

Caliniuc Ion XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare:

Prima instanță: 09.11.2015 – 03.08.2018;

Instanța de apel: 30.08.2018 – 20.08.2019;

Instanța de recurs: 06.05.2020 – 02.02.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 03 august 2018, Caliniuc Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la dispunerea confiscării speciale a sumei de 417 400 (patru sute șaptesprezece mii, patru sute) lei din contul lui Caliniuc Ion.

A fost admisă acțiunea civilă înaintată de către XXXXX, fiind dispusă încasarea din contul lui Caliniuc Ion în beneficiul lui XXXXX, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 16 000 euro, convertiți în lei moldovenești la momentul executării.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că la 21 octombrie 2014, cet. Sîrbu Stanislav a fost reținut de către colaboratorii Ministerului Afacerilor Interne, fiind bănuțit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ Cod penal, și ulterior, în perioada imediat următoare, Caliniuc Ion susținând că are influență asupra persoanelor cu funcție publică din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și a procurorilor care gestionează cauza penală și îi poate determina să-l elibereze pe Sîrbu Stanislav și să înceteze urmărirea penală în privința acestuia, aflându-se în apartamentul XXXXX din str. XXXXXXXXXXXX din XXXXX, a pretins și primit personal de la cet. XXXXX, care este concubina lui Sîrbu Stanislav, bani în sumă de 20 000 euro, ceea ce în perioada respectivă conform cursului oficial mediu al BNM, constituia suma de 417 400 lei, care potrivit art. 126 Cod penal, reprezintă proporții deosebit de mari. Ulterior, din suma menționată a restituit lui XXXXX mijloace financiare în sumă de 4 000 euro, sub pretextul că vor fi necesare mai târziu.

În continuare, cauza penală în privința lui Sîrbu Stanislav, a fost expediată pentru examinare în fond Judecătoria Ciocana XXXXX.

Caliniuc Ion, continuându-și acțiunile infracționale, la 16 mai 2015, aflându-se în apartamentul XXXXX din str. XXXXXXXXXXXX din XXXXX, a susținut deja că are influență asupra judecătorului care examinează cauza penală în privința lui Sîrbu Stanislav și contra sumei de 4 000 euro, restituită anterior, poate determina judecătorul să adopte o sentință prin care lui Sîrbu Stanislav să-i fie aplicată pedeapsa minimă pentru infracțiunea săvârșită.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, *pretinderea și primirea de bani personal, pentru sine sau pentru o altă persoană, săvârșite intenționat de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unui funcționar, în scopul de a-l face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari.*

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea respingerii solicitării privind confiscarea specială și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă confiscarea specială a sumei de 417 400 din contul lui Caliniuc Ion, conform art. 106 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În motivarea apelului acuzarea a invocat, că prima instanță neîntemeiat a respins solicitarea privind confiscarea specială din contul lui Caliniuc Ion a sumei de 20 000 euro, instituind obligativitatea aplicării sechestrului și recunoașterii în calitate de corpuri delictive a sumei de bani, drept condiții pentru aplicarea confiscării speciale.

4. Avocatul Gafton Vasile în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului

stabilit pentru prima instanță, prin care Caliniuc Ion să fie achitat din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În motivarea apelului apărarea a invocat, că în lipsa unor probe pertinente, concludente și utile, prima instanță a dat o apreciere greșită circumstanțelor de fapt și eronat a reținut faptul că Caliniuc Ion, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.

A menționat, că prima instanță stabilind vinovăția inculpatului Caliniuc Ion în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, nu a indicat toate circumstanțele de fapt care să confirme latura obiectivă a infracțiunii incriminate, și anume data, locul, mijloacele și modul de săvârșire a acesteia, și astfel consideră că prima instanță a adoptat o sentință arbitrară și ilegală.

A mai indicat, că nu este clar, care este acea perioadă imediat următoare reținută în fapta inculpatului, când Caliniuc Ion ar fi susținut că are influență asupra persoanelor cu funcție publică din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și a procurorilor.

De asemenea, a susținut că martorii acuzării nu au declarat că Caliniuc Ion ar fi susținut că are influență asupra persoanelor cu funcție publică, precum și nu este clar faptul când inculpatul i-ar fi restituit lui XXXXX suma de 4 000 euro.

Consideră, că dacă instanța de judecată indică în sentința de condamnare, circumstanțe cu un caracter imprecis, rezultă că nu există probe concludente și utile, care să confirme această circumstanță.

A mai susținut apărarea, că în cadrul cercetării judecătorești, din înregistrarea video nu s-a dovedit faptul aflării lui Caliniuc Ion, la 16 mai 2015, în apartamentul XXXXX din blocul XXXXX, situat în XXXXX, str. XXXXX, astfel precizând că prima instanță, la adoptarea soluției, a ignorat prevederile art. 101 alin. (5) Cod de procedură penală.

Inculpatul Caliniuc Ion nu și-a recunoscut vocea din înregistrările audio, iar referitor la stenograma discuției efectuată dintre XXXXX și inculpat, care ar fi avut loc la 16 mai 2015, a precizat apărarea că ultima nu a fost audiată pentru a confirma sau infirma faptul dacă între ea și inculpatul Caliniuc Ion a avut loc o astfel de discuție.

În acest sens, apărarea a susținut că atât la faza urmăririi penale, precum și în cadrul cercetării judecătorești, XXXXX urma a fie audiată referitor la detaliile discuției purtate dintre aceasta și Caliniuc Ion pentru a clarifica unele circumstanțe de fapt a discuțiilor acestora, al căror sens poate fi interpretat diferit. Or, din înregistrarea audio nu rezultă că la 16 mai 2015, Caliniuc Ion aflându-se la domiciliul lui XXXXX, ar fi susținut în fața acesteia că are influență asupra judecătorului care examinează cauza penală în privința lui Sîrbu Stanislav și contra sumei de 4 000 euro, care a fost restituită anterior, poate determina judecătorul să

adopte o sentință prin care lui Sîrbu Stanislav, să-i fie aplicată o pedeapsă minimă pentru infracțiunea săvârșită.

Fiind audiată la faza urmăririi penale, precum și în cadrul ședinței de judecată, XXXXX nu a declarat despre faptul că la 16 mai 2015, Caliniuc Ion s-a aflat la domiciliul său și i-a comunicat că acesta are influență asupra judecătorului care examinează cauza penală în privința lui Sîrbu Stanislav.

A conchis apărarea, că sentința de condamnare adoptată în privința lui Caliniuc Ion, nu se bazează pe careva probe pertinente, deoarece probele indicate în sentință, nu confirmă vinovăția lui Caliniuc Ion în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Apărarea a evidențiat divergențele care se conțin în declarațiile martorilor acuzării date la faza urmăririi penale, și cele din cadrul ședinței de judecată, astfel făcând referire la conținutul procesului-verbal de primire a plângerii din 07 mai 2015, procesul-verbal de audiere suplimentară a martorului XXXXX din 08 mai 2015, declarațiile martorului XXXXX date în ședința de judecată, declarațiile martorului Sîrbu Vasile, declarațiile martorului Ciocanu Nicolae și declarațiile martorului Șabazov Evghenii.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 august 2019, a fost respins apelul procurorului, admis apelul avocatului Gafton Vasile în numele inculpatului, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Lui Caliniuc Ion recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 4 000 unități convenționale, echivalentul a 80 000 lei.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

5.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că inculpatul Caliniuc Ion, deși nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pretinderea și primirea de bani personal, pentru sine sau pentru o altă persoană, săvârșite intenționat de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unui funcționar, în scopul de a-l face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari, vinovăția acestuia se dovedește prin cumulul de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și anume, declarațiile martorului XXXXX; declarațiile martorului Sîrbu Vasile; declarațiile martorului Sîrbu Larisa; declarațiile martorului Ciocanu Nicolae; procesul-verbal privind consemnarea măsurilor speciale de investigație – documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, interceptarea și înregistrarea comunicărilor și

imaginilor din 07 august 2015 (f.d.95-104, Vol.I); procesele-verbale privind consemnarea măsurilor speciale de investigație – interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 07 august 2015 (f.d.40-49; 69-76, Vol.I); procesul-verbal de cercetare din 12 august 2015, a actelor prezentate benevol de către XXXXX (f.d.123-129, Vol.I); raportul de expertiză judiciară nr. 397 din 29 iunie 2017 (f.d.62-71, Vol.II).

Instanța de apel a constatat, că Caliniuc Ion a săvârșit infracțiunea incriminată, iar acțiunile inculpatului au fost corect calificate de către prima instanță în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pretinderea și primirea de bani personal, pentru sine sau pentru o altă persoană, săvârșite intenționat de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unui funcționar, în scopul de a-l face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari, or, la materialele cauzei sunt anexate suficiente probe care indică cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de apel a precizat, că prima instanță a stabilit prezența laturii obiective în acțiunile inculpatului Caliniuc Ion, care se manifestă prin primirea sumei de 20 000 euro de la XXXXX, susținând că are influență asupra procurorului și judecătorului în vederea eliberării lui Sîrbu Stanislav.

De asemenea, prima instanță a stabilit și prezența obiectului juridic al infracțiunii incriminate, manifestat prin acțiunile inculpatului Caliniuc Ion care au atentat la relațiile sociale ce reglementează buna funcționare a serviciilor publice a căror desfășurare normală implică combaterea și reprimarea faptelor acelor persoane care, speculând influența lor pe lângă un funcționar și creează o stare de neîncredere în corectitudinea funcționarilor, lăsând să se creadă că aceștia ar putea fi corupți și determinați să facă ori să nu facă acte ce intră în atribuțiile lor de serviciu, iar cu referire la prezența laturii subiective în acțiunile inculpatului Caliniuc Ion privind infracțiunea de trafic de influență, s-a stabilit intenția ultimului de a exercita influență în viitor asupra factorului de decizie în vederea eliberării lui Sîrbu Stanislav, mizând pe anumite circumstanțe.

Instanța de apel a menționat că prima instanță corect a conchis asupra faptului că infracțiunea de trafic de influență este una formală și se consumă din momentul săvârșirii uneia dintre modalitățile normative care desemnează fapta de trafic de influență, adică din momentul pretinderii, acceptării, primirii în întregime a remunerației ilicite.

În opinia instanței de apel, prima instanță just a concluzionat că în acțiunile inculpatului Caliniuc Ion sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, or, aceste concluzii sunt întemeiate pe probe, și anume, procesul-verbal privind consemnarea măsurilor speciale de investigație – documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, interceptarea și

înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 07 august 2015 (f.d.95-104, Vol.I); procesele-verbale privind consemnarea măsurilor speciale de investigație – interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 07 august 2015 (f.d.40-49; 69-76, Vol.I), care coroborează cu declarațiile martorilor XXXXX, Sîrbu Vasile și Sîrbu Larisa.

Instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate alegațiile părții apărării precum că prima instanță nu a motivat respingerea probelor și argumentelor acestuia, menționând în acest sens, că prima instanță a dat apreciere poziției și argumentelor apărării, concluzionând asupra respingerii alegațiilor acestuia cu privire la achitarea inculpatului Caliniuc Ion învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și lipsa probelor care să confirme fapta infracțională, stabilind că la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe care dovedesc că anume inculpatul Caliniuc Ion a săvârșit infracțiunea incriminată.

La fel, instanța de apel a menționat că nu pot fi reținute nici alegațiile părții apărării potrivit cărora s-a încălcat dreptul la un proces echitabil prin admiterea demersului de către prima instanță cu privire la dispunerea efectuării unei expertize tehnice referitor la probele acuzării dobândite conform art. 132⁸-132¹⁰ Cod de procedură penală, întrucât nu au fost incluse întrebările pentru experți dacă în înregistrările pe fonogramele de pe purtătorii electronici prezentate instanței în calitate de probe este înregistrată vocea lui Caliniuc Ion și XXXXX sau altor persoane, or, din procesul-verbal al ședinței de judecată se atestă că demersul apărării privind dispunerea efectuării expertize tehnice referitor la probele acuzării dobândite în condițiile art. 132⁸-132¹⁰ Cod de procedură penală, a fost soluționat de către prima instanță în urma dezbaterii acestei chestiuni în cadrul mai multor ședințe de judecată, și părțile au beneficiat de un proces contradictoriu, fiindu-le acordată posibilitatea să prezinte întrebările față de experți, inclusiv să conteste concluzia raportului de expertiză dacă nu sunt de acord cu aceasta.

Cu referire la dezacordul apărării privind admiterea acțiunii civile înaintată de XXXXX, instanța de apel a reținut concluziile primei instanțe care a indicat că în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cert că inculpatul Caliniuc Ion a pretins și a primit de la XXXXX suma de 20 000 euro, dintre care suma de 4 000 euro a restituit-o, din care motiv, instanța de apel a conchis că prima instanță just a concluzionat în privința dispunerii încasării din contul lui Caliniuc Ion în beneficiul lui XXXXX, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 16 000 euro, convertiți în lei moldovenești la momentul executării.

În ceea ce privește stabilirea categoriei și termenului pedepsei aplicate inculpatului Caliniuc Ion de către prima instanță, instanța de apel a apreciat ca fiind una prea aspră, reținând că modalitatea de executare și cuantumul pedepsei

stabilite inculpatului, nu corespunde principiului proporționalității, luând în considerație fapta săvârșită și urmările produse.

Instanța de apel a apreciat ca fiind eronată concluzia primei instanțe potrivit căreia scopul pedepsei penale poate fi realizat doar prin izolarea inculpatului de societate, menționând în acest sens că un rol primordial în aprecierea stabilirii și aplicării pedepsei, îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală prin incriminarea faptelor trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru educarea vinovatului.

Prin urmare, reținând prevederile art. 7, 61, 75-78 Cod penal și luând în considerație personalitatea inculpatului, care anterior nu a fost judecat, are studii superioare, este angajat în câmpul muncii, are la întreținere doi copii minori, nu a fost implicat în careva alte activități ilegale, instanța de apel a conchis că inculpatul Caliniuc Ion urmează a fi condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, în limitele sancțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Referitor la criticile invocate de către acuzatorul de stat în privința respingerii confiscării din contul inculpatului Caliniuc Ion a sumei de 417 400 lei, instanța de apel le-a respins ca fiind neîntemeiate, apreciind ca fiind justă concluzia primei instanțe în acest sens.

Instanța de apel, reținând prevederile art. 106 alin. (2) lit. b) Cod penal, a indicat că prima instanță corect a conchis că solicitarea procurorului privind aplicarea confiscării speciale asupra sumei de 417 400 lei, nu întrunește condițiile prevăzute de art. 106 Cod penal, menționând în acest sens și faptul că în privința acestei sume, nu a fost aplicat sechestrul și nici nu a fost recunoscută ca corp delict.

6. Procurorul declară recurs împotriva deciziei instanței de apel, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței primei instanțe în partea stabilirii pedepsei și rejudecarea cauzei în instanța de apel, în partea respingerii solicitării cu privire la aplicarea confiscării speciale, conform art. 106 Cod penal.

În argumentarea recursului acuzatorul de stat invocă că decizia instanței de apel este neîntemeiată în partea stabilirii pedepsei inculpatului Caliniuc Ion, și în partea soluționării chestiunii privind aplicarea confiscării speciale conform art. 106 Cod penal.

Susține că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61 și 75 Cod penal, și astfel a aplicat o pedeapsă în limitele legii, iar în sentință sunt indicate datele cu privire la personalitatea inculpatului și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, luându-se în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite care potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, face parte din categoria celor grave.

Consideră acuzarea, că prima instanță corect a stabilit categoria și termenul pedepsei, concluzionând că scopul pedepsei penale, în speță, va fi realizat prin aplicarea unei pedepse cu închisoare.

Cu referire la soluționarea chestiunii cu privire la corpurile delictive și aplicarea confiscării speciale a bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunii, susține că instanțele de fond nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 98 alin. (1), 106 Cod penal.

Astfel, indică acuzarea că în speță, inculpatul Caliniuc Ion a fost recunoscut vinovat de faptul că activând în funcție publică, prin trafic de influență, a pretins suma de 20 000 euro, și a primit personal de la Caziuc Ana, suma de 16 000 euro, echivalentul a 417 400 lei.

Prin urmare, precizează că prin ordonanțele de recunoaștere și anexare a documentelor drept mijloc material de probe și a corpurilor delictive la cauza penală din 10 august 2015, au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive: CD-R „BARGES” nr. 1616/1 – un fișier video „2015-5-16 7-34-57 invia” și CD-R „BARGES” nr. 1617/1 – un fișier audio „voice005 28.05.2015”, care conțin înregistrările video și audio a întâlnirilor dintre XXXXX și Caliniuc Ion din 16 mai 2015 (ap. 7 din str. XXXXX, 6, XXXXX) și din 28 mai 2015 (str. Cosmonauților, 9, XXXXX), care au fost documentate prin intermediul tehnicii speciale audio/video și CD-R-ul de model „ESPERANZA” cu număr de inventar DAO 1537/15 care conține comunicările telefonice purtate de către Caliniuc Ion de la postul de telefon 060600716 pertinente pentru prezenta cauză penală și CD-R-ul de model „ESPERANZA” cu număr de inventar a DAO 1538/15 care conține comunicările telefonice purtate de către XXXXX de la postul de telefon 079061282 pertinente pentru prezenta cauză penală, prin care se constată pretinderea sumei de 20 000 euro și primirea de către Caliniuc Ion a sumei de 16 000 euro de la XXXXX.

În acest sens, invocând prevederile art. 106 alin. (1), (2) lit. a), b) Cod penal, susține acuzarea că prima instanță, contrar prevederilor legale a respins solicitarea privind aplicarea confiscării speciale, or, în speță, cu certitudine s-a stabilit că suma de 20 000 euro, au fost utilizați și destinați pentru săvârșirea infracțiunii incriminate inculpatului.

7. Avocatul Avornic Gheorghe împreună cu inculpatul Caliniuc Ion, declară recurs împotriva hotărârilor instanțelor de fond, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Caliniuc Ion să fie achitat, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, cu respingerea acțiunii civile înaintată de XXXXX.

În argumentarea recursului invocă că argumentele apărării, nu au fost apreciate de către instanța de apel, aceasta limitându-se doar la enumerarea probelor acuzării.

Susțin că fapta incriminată inculpatului Caliniuc Ion, nu a fost stabilită în conformitate cu prevederile legale, întrucât acuzarea s-a bazat pe rezultatele măsurilor speciale de investigații, desfășurate în conformitate cu art. 132⁸-132¹⁰ Cod de procedură penală și care s-au materializat în următoarele acte: procesul-verbal privind consemnarea măsurilor speciale de investigație – documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 07 august 2015, și procesele-verbale privind consemnarea măsurilor speciale de investigație – interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 07 august 2015.

În acest sens, precizează că potrivit pct. 2 al concluziilor Raportului de expertiză judiciară nr. 397 din 29 iunie 2017 al CNEJ, se atestă că înregistrările audio și audio/video memorizate pe cei 2 purtători de informație, CD-R de model „BARGES”, sunt copii, or, obiect al unei expertize judiciare poate fi doar purtătorul de informație prezentat în original, expertului judiciar.

În practică, expertul judiciar cercetând originalul purtătorului de informație primar, poate stabili prin intermediul programelor soft specializate, dacă discuția redată sau imaginea vizualizată, au avut careva intervenții neautorizate, și astfel consideră recurenții că Raportul de expertiză judiciară nr. 397 din 29 iunie 2017, nu are nici o valoare probantă.

De asemenea, precizează că expertul judiciar nu putea să ofere o concluzie la pct. 1, referitor la lipsa semnelor de montaj în înregistrările date, întrucât acestuia i-au fost prezentate copii ale purtătorilor de informații, iar instanțele de fond nu au pus în discuție această circumstanță pentru a fi elucidată.

Consideră recurenții că prin prisma prevederilor art. 132¹¹ Cod de procedură penală, instanța de judecată urma să dispună din oficiu o expertiză suplimentară pentru a garanta respectarea dreptului la apărare a inculpatului, care nu a putut fi exercitat.

Aceeași situație se referă și pentru purtătorul de informație care conține imagini audio/video din interiorul apartamentului lui XXXXX, din care se pretinde că inculpatul îi solicită bani în sumă de 20 000 euro, pentru a clarifica situația lui Sîrbu Stanislav. Din imaginile video de pe acest CD, nu se observă persoanele care poartă discuția, inculpatul nu este vizualizat, nu este clară perioada de timp și unde exact au fost purtate aceste discuții, precum și între care persoane.

Astfel, consideră recurenții că instanțele de fond urmau să excludă și să aprecieze critic aceste probe.

Mai susțin, că în acțiunile lui Caliniuc Ion, lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență.

Menționează recurenții că în speță, se constată că inculpatul nu a cerut bani de la XXXXX, în contextul în care organul de urmărire penală nu a organizat un flagrant delict pentru controlul transiterii banilor, or, potrivit faptei reținute în

privința lui Caliniuc Ion, s-a stabilit că acesta a pretins de la XXXXX, suma de 20 000 euro, la scurt timp după reținerea lui Sîrbu Stanislav, bani primiți în noiembrie 2014 de la aceasta, iar ulterior, conform procesului-verbal de primire a actului de sesizare din 07 mai 2015, rezultă că XXXXX a depus o plângere, prin care se atestă că următoarea ședință de judecată în cazul lui Sîrbu Stanislav, urma să fie la 14 mai 2015.

Indică, că există divergențe între declarațiile martorului XXXXX, despre transmiterea banilor, date la faza de urmărire penală, și cele din cadrul ședinței de judecată, precum și între declarațiile date de Sîrbu Stanislav.

De asemenea, invocă că instanțele de fond nu au stabilit faptul cum au avut loc discuțiile telefonice purtate între Caliniuc Ion și XXXXX, întrucât inculpatul în perioada 01 octombrie 2014 – 31 decembrie 2014, nu s-a aflat pe teritoriul XXXXX, acesta fiind detașat în or. Cahul, pentru a exercita funcția de șef Direcție Agenția ecologică Cahul, or, în acest sens, organul de urmărire penală urma să întreprindă acțiuni legale pentru înlăturarea circumstanțelor susținute de inculpat, prin obținerea informațiilor de la operatorii de telefonie mobilă cu privire la punctele de acces și antenele prin care se stabilesc interconexiunile telefonice dintre numerele de telefon ce aparțin lui XXXXX și Caliniuc Ion.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată de XXXXX, indică recurenții că acțiunea civilă în procesul penal poate să fie depusă doar de partea civilă, iar persoana se recunoaște în calitate de parte civilă, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată, cu comunicarea drepturilor și obligațiilor acesteia prevăzute la art. 62 Cod de procedură penală.

Reieșind din prevederile art. 61 alin. (2), 221 alin. (1), 222 alin. (1) Cod de procedură penală, precizează că XXXXX, nu a fost recunoscută în calitate de parte civilă, or, la materialele cauzei nu există o ordonanță a organului de urmărire penală sau o încheiere a instanței de judecată, prin care aceasta să fie recunoscută în calitate de parte civilă. La caz, XXXXX a fost audiată în calitate de martor.

Concluzionează, că de fapt, martorul XXXXX, este în drept să solicite doar compensarea cheltuielilor judiciare care se compun din sume bănești necesare pentru a se deplasa la organul de urmărire penală sau instanța de judecată; careva cheltuieli de cazare, dacă au fost suportate; un eventual salariu mediu ratat; cheltuieli de reparare, restabilire a obiectelor deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea instanței sau organelor de urmărire penală.

Astfel, invocând prevederile art. 90 alin. (12) pct. 12), 227 alin. (2) pct. 1), 228 alin. (1) Cod de procedură penală, indică că Caziuc Ana nu a argumentat compensarea unor cheltuieli de judecată în sensul prevederilor menționate, iar acțiunea civilă a fost soluționată greșit de către instanțele de fond.

8. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din considerentele ce succed.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din conținutul cererilor de recurs declarate în speță, acestea se întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;* 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii;* 10) *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând textul deciziei contestate prin prisma argumentelor invocate în recursuri și temeiurilor de casare nominalizate, Colegiul penal constată că criticele aduse de către titularii cererilor de recurs și-au găsit confirmare în speța dedusă judecării.

În acest context instanța de recurs menționează, că conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate, hotărârea adoptată urmând să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit notează, că hotărârile pronunțate de instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

După cum rezultă din materialele cauzei, potrivit sentinței, Caliniuc Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, *fiind respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la dispunerea confiscării speciale a sumei de 417 400 lei din contul lui Caliniuc Ion, și admisă acțiunea civilă înaintată de către XXXXX, cu dispunerea încasării din contul lui Caliniuc Ion în beneficiul lui XXXXX, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 16 000 euro, convertiți în lei moldovenesti la momentul executării.*

Judecând apelurile declarate, instanța de apel a respins apelul declarat de partea acuzării, și a admis apelul apărării, dispunând casarea parțială a sentinței primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei. Caliniuc Ion fiind recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, i s-a aplicat o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 4 000 unități convenționale, echivalentul a 80 000 lei. *În rest, celelalte dispoziții ale sentinței primei instanțe, au fost menținute fără modificări.*

Analizând soluția instanței de apel în raport cu argumentele invocate de partea acuzării și partea apărării în cererile de apel și de recurs, Colegiul penal atestă că decizia instanței de apel nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, din următoarele considerente.

8.1. Cu referire la argumentele expuse de către partea acuzării în recursul declarat, cu privire la aplicarea confiscării speciale conform art. 106 Cod penal, Colegiul penal lărgit consideră că acestea sunt întemeiate.

Astfel, analizând conținutul sentinței, Colegiul penal lărgit menționează că deși prima instanță l-a recunoscut vinovat pe Caliniuc Ion de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pentru faptul că acesta, susținând că are influență asupra persoanelor cu funcție publică, a pretins suma de 20 000 euro, și respectiv a primit personal de la XXXXX suma de 16 000 euro, echivalentul a 417 400 lei, aceasta a ignorat prevederile art. 106 Cod penal, și a dispus respingerea ca

fiind neîntemeiată solicitarea procurorului privind dispunerea confiscării speciale în conformitate cu art. 106 Cod penal, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La acest capitol, prima instanță a reținut că solicitarea procurorului privind aplicarea confiscării speciale a sumei de 417 400 lei, nu întrunește condițiile prevăzute de art. 106 Cod penal, întrucât în speță a fost înaintată acțiune civilă de către XXXXX, iar asupra sumei de 20 000 euro, care la momentul săvârșirii infracțiunii, conform cursului oficial mediu al BNM, constituia echivalentul sumei de 417 400 lei, nu a fost aplicat sechestru și nu a fost recunoscută ca corp delict.

Totodată, instanța de apel a apreciat ca fiind relevantă concluzia primei instanțe potrivit căreia solicitarea procurorului privind aplicarea confiscării speciale asupra sumei de 417 400 lei, nu întrunește condițiile prevăzute de art. 106 Cod penal.

În acest sens, contrar concluziilor reținute de instanțele de fond, Colegiul penal lărgit menționează că potrivit art. 106 alin. (1), (2) lit. b) Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare), *rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri.*

Conform art. 158 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, corpuri delictive sunt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvârșirea infracțiunii, au păstrat asupra lor urmele acțiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acțiuni, precum și bani sau alte valori ori obiecte și documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracțiunii, constatarea circumstanțelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuarea răspunderii penale. Obiectul se recunoaște drept corp delict prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată și se anexează la dosar.

Confiscarea specială este o pedeapsă complementară care constă în trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului a tuturor sau a unei părți din bunurile care se află în proprietatea condamnatului și care au fost destinate, folosite sau rezultate din infracțiune prin una din următoarele condiții: a) destinate și folosite la săvârșirea infracțiunii; b) dobândite de condamnat ca urmare a săvârșirii infracțiunii; c) venituri obținute prin folosirea bunurilor și valorilor dobândite pe cale criminală; d) banii și cadourile primite nelegitim; e) valoarea serviciilor primite nelegitim.

Prin bunuri rezultate din săvârșirea infracțiunii se înțeleg bunurile obținute prin efectuarea acțiunii care formează elementul material al infracțiunii săvârșite.

Bunuri rezultate din infracțiune constituie orice avantaj economic obținut în urma săvârșirii infracțiunilor penale. Avantajul economic poate consta într-un bun de orice natură, corporal sau incorporeal, mobil sau imobil, precum și acte juridice sau documente care atestă un titlu sau un drept asupra unui bun.

Colegiul penal lărgit notează, că pentru recunoașterea unui obiect în calitate de corp delict, urmează ca acesta să existe de fapt, pentru ca organul de urmărire penală să-l poată identifica și prin procedee probatorii să fie ridicat în cadrul cauzei penale, iar ulterior să fie recunoscut în calitate de corp delict și prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată să fie anexat la dosarul penal.

În aceste circumstanțe, se evidențiază că nu este posibil recunoașterea în calitate de corp delict și anexarea la cauza penală a obiectelor (mijloacelor financiare), care nu au fost depistate și ridicate de către organul de urmărire penală, mai mult nefiind cunoscut locul aflării acestora.

Prin urmare, se atestă că instanța de apel a analizat superficial materialele cauzei referitor la respingerea solicitării procurorului cu privire la aplicarea confiscării speciale conform art. 106 Cod penal, or, odată ce instanțele au constatat, mijloacele financiare în sumă de 20 000 euro, echivalentul sumei de 417 400 lei, au fost obținute de către inculpat în urma săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, fapt pentru care, în temeiul legii, urmează a fi supuse confiscării speciale în beneficiul statului.

8.2. Cu referire la recursul părții apărării, Colegiul penal lărgit de asemenea consideră că acesta este întemeiat, și în acest sens se menționează că potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. *Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Astfel, după cum rezultă din conținutul recursului declarat de apărare, acesta invocă dezacordul cu soluția instanței de apel prin care a fost menținută sentința primei instanțe în partea admiterii acțiunii civile înaintate de XXXXX și dispunerea încasării din contul lui Caliniuc Ion în beneficiul lui XXXXX, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 16 000 euro, convertiți în lei moldovenești la momentul executării.

Colegiul penal lărgit atestă, că temeiul invocat prin adoptarea de către instanța de apel a unei soluții greșite sub aspectul soluționării acțiunii civile în procesul penal, și-a găsit confirmare în speța dată.

În acest sens, analizând motivarea primei instanțe cu privire la necesitatea dispunerii încasării prejudiciului material cauzat prin infracțiune în sumă de

16 000 euro, din contul lui Caliniuc Ion în beneficiul lui XXXXX, Colegiul penal lărgit concluzionează că deși prima instanță eronat a operat cu prevederile art. 221 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, nu a analizat materialele cauzei în partea solicitării admiterii acțiunii civile, și a preluat concluzia primei instanțe, fără a ține cont de faptul că în speță, XXXXX, nu a fost recunoscută în calitate de parte civilă, aceasta având statut de martor.

Potrivit art. 61 alin. (2) Cod de procedură penală, recunoașterea ca parte civilă se efectuează prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată.

Conform 221 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești.

În conformitate cu prevederile art. 222 alin. (1) Cod de procedură penală, persoana fizică sau juridică care a intentat acțiunea civilă, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată, este recunoscută în calitate de parte civilă și ei i se înmânează informație în scris despre drepturile și obligațiile ei prevăzute în art. 62.

Așadar, Colegiul penal lărgit menționează că XXXXX a înaintat acțiune civilă prin care a solicitat să fie recunoscută în calitate de parte civilă și să se dispună încasarea din contul lui Caliniuc Ion, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 16 000 lei (f.d.248-249, Vol.I), însă aceasta nu a fost recunoscută în calitate de parte civilă prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată.

În acest context, se notează că XXXXX în prezenta cauză penală are calitate procesuală de martor, care are dreptul să ceară doar compensarea cheltuielilor suportate în cauză penală ce se referă la sumele plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali, și anume cheltuielile făcute în legătură cu prezentarea la citare în organul de urmărire penală și în instanță; cheltuielile de cazare; salariul mediu pentru toată perioada de participare în procesul penal; cheltuielile de reparare, restabilire a obiectelor care au fost deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea organului de urmărire penală sau a instanței.

Prin urmare se atestă că instanța de apel a analizat superficial materialele cauzei în partea admiterii acțiunii civile înaintată de XXXXX, or, pentru exercitarea acțiunii civile în procesul penal sunt necesare anumite condiții.

De asemenea, Colegiul penal lărgit precizează că instanța de apel nu s-a expus și nu a oferit nici o apreciere motivelor esențiale invocate în apelul părții apărării, referitor la faptul că atât la faza urmăririi penale, precum și în cadrul ședințelor de judecată, XXXXX nu a fost audiată referitor la detaliile discuției cu Caliniuc Ion,

reflectată în stenogramele – anexa nr. 1 și nr. 2 la procesul-verbal de consemnare a rezultatelor interceptării și înregistrărilor comunicărilor din 07 august 2015, efectuate la 16 mai 2015 și 28 mai 2015 (f.d.97-104, Vol.I) pentru a elucida unele circumstanțe din discuțiile acestora, sensul cărora poate fi interpretat diferit.

La fel, din conținutul deciziei recurate nu rezultă că instanța de apel a elucidat și argumentele apărării referitor la faptul că prima instanță nu a stabilit toate elementele care confirmă latura obiectivă a infracțiunii incriminate inculpatului Caliniuc Ion, și anume data, locul, mijloacele și modul de săvârșire a infracțiunii, or, aceasta s-a limitat doar la expunerea concluziei ca fiind neplauzibile argumentele apărării în acest sens, reținând că prima instanță a stabilit fără dubiu, din coroborarea probelor cercetate, prezența laturii obiective în acțiunile inculpatului Caliniuc Ion, manifestate prin primirea sumei de 20 000 euro de la XXXXX, susținând că are influență asupra procurorului și judecătorului în vederea eliberării lui Sîrbu Stanislav.

Astfel, Colegiul penal lărgit stabilește că deși partea apărării a invocat motivele respective, solicitând instanței de apel aprecierea acestora în vederea justei soluționări a cauzei, instanța de apel a trecut cu vederea aspectele descrise, fără a le acorda aprecierea cuvenită, fapt care afectează decizia contestată, or, instanța de apel în temeiul prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, are obligația să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Totodată, potrivit art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

În sensul dat, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel s-a limitat doar la preluarea constatărilor primei instanțe, însă fără a înfăptui o analiză minuțioasă și completă a tuturor circumstanțelor cauzei, importante pentru justa soluționare a cauzei.

De altfel, din analiza textului deciziei supuse recursului, se atestă că, instanța de apel doar a indicat probatoriul administrat în dosar fără a oferi aprecierea acestora așa cum o cer prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală și prevederile art. 414 alin. (2) și (6) Cod de procedură penală, potrivit cărora instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Colegiul penal lărgit notează, că hotărârile pronunțate de instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica

corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

În concluzie, se atestă că argumentele invocate în apelul apărării nu au fost supuse verificării de către instanța de apel, argumente care, de fapt, țin de soluționarea fondului apelului și neexpunerea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel.

Motivarea insuficientă efectuată de instanța de apel, se apreciază ca un viciu de judecată care afectează hotărârea adoptată și reprezintă temei legal de a casa decizia atacată și a dispune rejudecarea cauzei în instanța de apel.

La același segment, Colegiul penal lărgit amintește, că potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în primul rând, rolul instanțelor judecătorești naționale este să decidă asupra admisibilității probelor, precum și asupra relevanței și ponderii acestora pentru pronunțarea deciziei judecătorești.

Rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite.

Prin urmare, dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar și obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. (§ 30, 31 cauza Fomin vs R. Moldova, decizia din 11 octombrie 2011).

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să examineze amănunțit aspectele descrise întru respectarea dreptului la un proces echitabil al inculpatului garantat de articolul 6&1 CEDO coroborat cu art. 4, 20 din Constituție.

Față de considerentele mai sus arătate, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că la judecarea cauzei instanța de apel a admis erori, care nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs ordinar.

Totodată, instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art. art. 93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, iar în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesuale penale asupra tuturor motivelor invocate în cererile de apel, să verifice și să aprecieze minuțios probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să dea apreciere convenită fiecărei probe

examine și toate în ansamblu, și să argumenteze clar și motivat concluziile sale în decizia adoptată.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu și de către inculpatul Caliniuc Ion împreună cu avocatul Avornic Gheorghe, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 august 2019, în cauza penală în privința lui **Caliniuc Ion XXXXX** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **19 martie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor